

Adventni PREGLED Šabatni GLASNIK

„Postavite u red stvari koje nedostaju.“ Tit 1:5.

VUKA, HRVATSKA, 12. VELJAČA, 2026.

BOŽJA ZAJEDNICA

POZIVANJE POSLEDNJE CRKVE *

„SETI se, zato, kako si primio i poslušao, i čvrsto to drži, i pokaj se. Ne budeš li, dakle, bdeo, doći ću na tebe kao lopov, i nećeš znati u koji ću čas doći na tebe.“ Otk. 3:3.

Ove reči su upućene „Sardskoj“ crkvi. Ta crkva je praćena od još jedne nazvane „Filadelfijska“ crkva, za koju je rečeno da je „očuvala reč o mojoj postojanosti“. Držala se „čvrsto“ za ono što su njeni prethodnici pustili. Toj Filadelfijskoj crkvi Gospod kaže, „Evo, dolazim uskoro: čvrsto drži to što imaš, da ti niko ne uzme krunu“. Stih 11. Njoj takođe izjavljuje, „Postavio sam pred tebe vrata otvorena i niko ih ne može zatvoriti“. Stih 8.

Sardska i Filadelfijska Crkva. Čini se iz ovih reči to da je, u ovde određeno vreme, Sardska crkva čula slavnu objavu Hristovog dolaska „na vratima“, i da je izjavila da ju je primila; ali sada je došla do krize gde se spremala da odbaci ovu dragocenu istinu; da je pokušala da ogradi put onima koji su se čvrsto držali poruke; i da je nastojala da zatvori vrata pred onima koji bi napredovali sa svetlom. To je primoralo vernike da se odvoje od svoje bivše braće. Ti progonjeni „izlazeći“, i smelo objavljujući istine koje su njihovi bivši saradnici pokušali da potisnu, nazvani su „Filadelfijska“ crkva, — crkva bratske ljubavi.

Odbačeno Svetlo Izaziva Razdvajanje. Ovde prikazan pravac bio je tačno iskustvo onih uključenih u veliki drugi adventni pokret 1844. godine, i to je rezultiralo razdvajanjem adventista od nominalnih crkava. Takvo razdvajanje od strane onih koji su odlučili da prate stazu istine čini se da je u skladu sa Božjim planom za unapređivanje njegovog cilja na zemlji, kao što je pokazano u sledećem citatu: „Kao što su svetlo i život bili ljudi odbačeni od crkvenih vlasti u Hristovo vreme, tako je to odbačeno i u svakom sledećem naraštaju. Iznova i iznova istorija Hristovog povlačenja iz Judeje je bila ponavljana. Kada su reformatori propovedali Božju Reč, nisu pomišljali da se razdvoje od uspostavljene crkve; ali religijske vođe nisu htele da tolerišu svetlo, i oni koji su ga nosili su bili primorani da traže drugu grupu, koja je čeznula za istinom. U naše vreme nekolicina izjašnjenih sledbenika reformatora je pokrenuta njihovim duhom. Nekolicina sluša Božji glas, i spremna je da prihvati istinu u kakvom god obliku može biti predstavljena. Obično oni koji slede stopama reformatora primorani su da se odvrte od crkava koje vole, kako bi objavili jasna učenja Božje reči. I mnogo puta oni koji traže svetlo su istim naučavanjem primorani da

napuste crkvu svojih očeva, da mogu pružiti poslušnost.“ — „Čeznja Vekova“, Pogl. 23, par. 5.

Poreklo Modernih Sekti. U vezi sa ovim „razdvajanjem“ radi istine, citiramo sledeće: „U Reformaciji je Gospod ponovo poslao svoje jevanđelje, i sa silom, svim ljudima... Mnštvo je primilo jevanđelje, i hodalo u svetlu kakvo je tada otkriveno. Međutim pošto je to bio prvi korak iz tame, postojali su drugi koraci koji su trebali da budu preduzeti, da se propoveda punina jevanđelja: postojalo je napredno svetlo u kom je trebalo hodati...“

Mnogi od onih koji su izašli iz tame, i preduzeli prve korake u svetlu jevanđelja, stali su tu, postali zadovoljni sa tim... Postali su ponosni na ono što su imali, uzdizali su se zbog onog što su imali, i postali isključivi. Onda, pošto jevanđelje mora ići dalje, pošto se svetlo mora uvećavati sve više i više do savršenog dana, sledi to da su svi oni koji bi hodali u napredujućem svetlu, svi koji bi primili više istine, — punije jevanđelje, — isključeni iz društva onih koji su bili samozadovoljni, i bili su primorani da idu napred kao što su drugi na početku.“ — A. T. Džouns, u *Pregledu iz 20. feb, 1900.*

Dva Poziva, sa Rezultatima. Ovo „izlaženje“ i uspostavljanje novih sekti, kako su nove tačke istine primane, nastavilo se dok Gospod nije poslao poruku svom narodu, — poruku na kojoj su se svi mogli ujediniti, da su hteli. Bila je to velika adventna objava, — najava da je „čas njegovog suda došao“. Bio je to prvi poziv na Jagnjetovu svadbenu večeru. Ova poruka je trebala da bude objavljena „u vreme večere“, — na kraju jevanđeoskog dana, — „onima koji su pozvani“. Luka 14:17.

Kao što je jevanđeoska poruka prvo objavljena Jevrejima, — onima koji su imali Pisma, i ispovedali veru u Boga, — i nastavila se sa njima dok je nisu odbacili (Dela 13:46), tako je i prvi veliki poziv na kraju jevanđeoskog dana trebao da ide „onima koji su pozvani“, — izjašnjenim Božjim crkvama. Međutim kada su odbacili i protivili se ovoj velikoj istini, Gospod je, drugim pozivom (Luka 14:21), — porukom drugog anđela iz Otk. 14:8, — izdvojio narod da ide napred do kraja, sa napredujućim svetlom njegove istine.

Oni koji objavljuju poruku drugog anđela jasno su naveli da su oni koji se drže za puka ljudska mišljenja umesto za jasne izjave Božje Reči, do sada sledili stopama majke crkve iz Rima, i bili u opasnosti da se postave gde će ih Gospodnji dan konačno zateći „kao lopov u noći“. Nominalne crkve su poučene da su, u ovom stavljanju po strani Gospodnje reči kako bi uspostavili svoja sopstvena mišljenja i kreda, poput papske crkve, koja je uzela „Bibliju kao objašnjenu tradicijom, običajima, izrekama, i praksama očeva, papa, i sabora: što je bilo direktno odlaženje od protestantskog

pravila uzimanja ‘Biblije, i samo Biblije, kao standarda vere’“.

Dž. V. Hajms o Razdvajanju 1844. U pogledu ove druge poruke i adventnog iskustva u tom pozivu za razdvajanje, citiramo od Starešine Dž. V. Hajmsa, jednog od istaknutih radnika u toj poruci. Govoreći o Vilijamu Mileru, rekao je: „Njegov rad je bio neprestan i efikasan u buđenju ispovedača religije za pravu nadu Božjeg naroda, i neophodnu pripremu za Gospodnji dolazak; kao i takođe u buđenju svih grupa neobraćenih za osećaj njihovog izgubljenog stanja, i dužnost neposrednog pokajanja i obraćenja Bogu, kao pripremu da se sretne mladoženja u miru na njegovom dolasku. To su bili veliki ciljevi njegovog rada. Nije učinio nikakav pokušaj da obrati ljude za sektu ili grupu u religiji.“

Kada smo se uverili u istinu o dolasku pri ruci, i javno prihvatili doktrinu, razmatrali smo ista gledišta, i sledili isti pravac među različitim sektama, gde smo pozvani, u Božjem providenju, da radimo. Rekli smo propovednicima i crkvama da naš posao nije bio da ih rasturamo, ili da ih delimo i ometamo. Imali smo jedan jasan cilj, a to je bilo da damo ‘viku’, upozorenje o sudu ‘na vratima’, i ubedimo naše bližnje da se pripreme za događaj... Služba i članstvo koji su se okoristili od našeg rada, ali nisu iskreno prihvatili doktrinu, videli su da ili moraju ići sa doktrinom, i propovedati i održavati je, ili bi u krizi koja je bila baš na njima, imali teškoću sa odlučnim i nepokolebljivim vernicima. Oni su se prema tome odlučili protiv doktrine, i odredili, neki jednom politikom a neki drugom, da potisnu temu. To je stavilo našu braću i sestre među njima u najteži položaj. Većina njih je volela svoje crkve, i nije mogla pomišljati o napuštanju. Međutim kada su bili ismejani, ugnjetavani, i na razne načine odsečeni od svojih prethodnih privilegija i uživanja, i kada je ‘hrana u pravo vreme’ zadržana od njih, a sirenska pesma o ‘miru i sigurnosti’ je oglašena u njihovim ušima od Šabata do Šabata, ubrzo su se odvikli od svojih partijskih sklonosti, i podigli se u veličanstvu svoje snage, otresli jaram, i podigli viku, ‘Izađite iz njega, narode moj’.“ — *Pismo od Dž. V. Hajmsa, 29. avg, 1844.*

Pravac Crkava 1844. Još jedna uključena u pokret iz 1844. rekla je o protivljenju iz crkava: „Ortodoksne crkve su koristile sva sredstva da spreče širenje verovanje u Hristov skori dolazak. Nikakva sloboda nije dopuštena na njihovim sastancima onima koji su se usudili da spomenu nadu o skorom Hristovom dolasku. Navodni ljubitelji Isusa su prezrivo odbacili vesti da je on kog su prisvajali kao svog najboljeg prijatelja trebao uskoro da ih poseti. Bili su uzbuđeni i besni protiv onih koji su objavljivali vesti o njegovom dolasku, i koji

* Šesnaesto poglavlje iz knjige “The Church – Its organization, order and discipline”, autor J. N. Loughborough.

su se radovali što ubrzo treba da ga gledaju u njegovoj slavi.“ — *Gđa. E. G. Vajt, u „Svedočanstvima za Zajednicu“, Tom I, strana 54.*

Kako je Druga Poruka Napredovala. U davanju druge poruke, Starešina Hajms je rekao: „Iako možda ne možemo svi biti složni što se tiče toga šta sačinjava Vavilon, složni smo u hitnom i konačnom odvajanju od svih koji se protive doktrini o dolasku i Božjem kraljevstvu pri ruci. Verujemo da je to slučaj života i smrti. Smrt je ostati povezan sa onim telima koja govore olako o ili se protive Gospodnjem dolasku. Život je to da se izađe iz svake ljudske tradicije, i stoji na Božjoj reči, i svakodnevno iščekuje pojavljivanje Gospoda. Mi sada prema tome možemo reći svima koji su na bilo koji način upetljani u jaram ropstva, “Zato izađite iz njihove sredine i budite odvojeni”, govori Gospod, ‘i ništa nečisto ne dotičite; i ja ću vas primiti... a vi ćete biti moji sinovi i kćeri’, govori Gospod Svemoćni’.“ — *Pismo iz 29. Avg, 1844.*

Vilijam Miler o Situaciji 1844. Otprilike u isto vreme Vilijam Miler je rekao: „Najneprirodnije i najneobjašnjivije je to da hrišćanske crkve trebaju isključiti ovu doktrinu i svoje članove zbog ove blagoslovene nade... Zbog čega oni isključuju? Čuo sam za neke da su isključeni zbog melodija ‘himni’ o drugom dolasku; drugi zbog ludila, kada je svako dokazano ludilo protiv njih bilo da su čekali Hrista. O Bože, ‘oprosti im, jer ne znaju šta čine’.“

Kriza je Stigla. Kako je Gospod koristio protivljenje da razvije odvojen narod dalje je opisano od Brata Hajmsa. Uporedio je to sa postupanjem Pavla u Efesu: „Ali kako su neki bili okoreli i nisu verovali, nego su pred mnoštvom govorili ružno o tom Putu, odstupio je on od njih i odvojio učenike i svakodnevno je raspravljao u školi nekog Tirana.’ To nije bilo dok ‘neki nisu bili okoreli’ i ‘govorili ružno o tom Putu (Gospodnjem dolasku)’ ‘pred mnoštvom’, da su naša braća pokrenuta da izađu i odvoje se od crkava. Nisu mogli podneti ‘ružno govorenje’ od ‘zlih slugu’. I crkve koje su mogle slediti pravac ugnjetavanja i ‘ružnog govorenja’ prema onima koji su iščekivali ‘blagoslovenu nadu’, bile su za njih ništa drugo nego ćerke mističnog Vavilona. Oni su ih tako proglasili, i izašli u slobodu jevanđelja.“ — *Pismo iz 29. avg, 1844.*